

Arrest

nr. 227 849 van 23 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 5 juli 2015 en hebben zich voor een eerste maal vluchteling verklaard op 6 juli 2015.

Op 23 maart 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers gingen in beroep tegen deze beslissing.

Bij arresten nrs. 197 924 en 197 925 van 12 januari 2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoekers.

1.2. Zonder België te verlaten dienden verzoekers een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in op 15 februari 2018.

Op 30 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van de (volgende) verzoeken om internationale bescherming. Verzoekers gingen niet in beroep tegen deze beslissingen.

1.3. Op 20 augustus 2018 dienden verzoekers een tweede volgend verzoek om internationale bescherming.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloot tot niet-ontvankelijkheid van deze tweede volgende verzoeken op 24 mei 2019.

Deze beslissingen werden op 29 mei 2019 aangetekend naar verzoekers verzonden.

1.3.1. Ten aanzien van verzoeker luidt de bestreden beslissing als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjjiitische Afghaan van Tadzjiekse origine, geboren en getogen in de stad Herat, provincie Herat. U baatte samen met uw vader een garage uit in Herat. U bent in 2006 religieus getrouwd met At. A. (Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) 15/16512B; O.V. 8.087.794), met wie u in 2008 te Herat dochter As. A. (O.V. 8.087.794) kreeg. Op 26 september 2018 werd uw tweede dochter Asy. geboren in Tienen (België).

U heeft twee zussen en een broer. Uw beide ouders alsmede uw oudere zus Ma. verblijven sedert enkele jaren in Mashad, Iran. Uw oudste zus Z. is met haar gezin woonachtig in Duitsland. Uw broer M. (CGVS 12/13750; O.V. 7.503.786) kwam in 2012 naar België en verblijft sedertdien met zijn gezin in België. Zij werden als vluchteling erkend.

Uw problemen zijn gerelateerd aan de problemen van uw broer M. met de taliban en begonnen na diens vertrek uit Afghanistan. U werd meermaals gebeld met de vraag waar uw broer M. zich bevond. Ook werd u met de dood bedreigd indien u niet zou meewerken. Drie of vier maanden na het vertrek van M. was er een woordenwisseling tussen uw vader en een voor u onbekende man, eveneens over de whereabouts van uw broer M.. U en uw vader zijn hierna naar de hoofdcommissaris van de politie gegaan. In qaws 1390 (Gregoriaanse kalender (GK) 22 november - 21 december 2011), werd u door vijf personen op een brommer en in een witte Corolla aangevallen. Deze mannen waren op zoek naar M.. U deed aangifte hiervan op het commissariaat in Herat. Na ongeveer twee maanden heeft men u drie keer thuis opgezocht. Voorts werd u na tien dagen, vijftien dagen of een maand voor een laatste keer benaderd, opnieuw via de telefoon.

Elf maanden na de aanval met de witte Corolla verliet uw gezin de stad Herat samen met uw ouders en zus Ma.. Jullie reisden allen naar Iran en verbleven initieel bij uw paternale tante. Vervolgens verbleef u samen met uw ouders tweeëneenhalf jaar in een woning in Mashad. U reisde daarna met uw vrouw en dochter in een voor u onbekende tijdsperiode van Mashad naar Turkije en vervolgens naar Europa. U kwam op 5 juli 2015 aan in België en diende de daaropvolgende dag een verzoek om internationale bescherming in. Op 23 maart 2017 werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen geloof gehecht aan uw asielaanvraag. In het bijzonder werd er geen geloof gehecht aan de ontstane problemen na het vertrek van uw broer M.. Voorts oordeelde het CGVS dat u zich opnieuw in uw geboortestad Herat kon vestigen. U diende op 21 april 2017 een beroep in voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). U verklaarde wel degelijk problemen te hebben gehad met de taliban. Op 12 januari 2018 werd door de RvV besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij de motivering van het CGVS werd gevolgd.

U keerde niet terug naar Afghanistan. Evenmin verliet u België. Op 15 februari 2018 diende u een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. U gaf aan in het kader van uw eerste verzoek te hebben gelogen. U stelde Ah. Al. R. S. te heten, geboren op 13 augustus 1985 in de stad Mashad, Iran.

U verklaarde uw hele leven in Iran te hebben gewoond, gewerkt en school te hebben gelopen. Nog huwde u in Iran en werd uw dochter As. niet in Herat, maar in Mashad geboren. Voorts gaf u aan dat u maar één keer met uw gezin kortstondig verbleef in de stad Herat in de lente van 2011. U haalt geen problemen aan die zich in deze periode zouden hebben voorgedaan. Voorts stelde u Iran te hebben verlaten omwille van de algemene situatie van Afghaanse vluchtelingen. Zo vermeldde u dat het moeilijk was om in Iran werk te vinden en dat uw dochter er niet naar school mocht gaan. Ook stelde u dat Afghaanse mannen werden aangemoedigd door de Iraanse autoriteiten om te gaan vechten in Syrië.

Op 30 maart 2018 werd door het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen, daar er geen nieuwe elementen voorhanden waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kwam.

Er werd geen geloof gehecht aan uw bewering als Afghaan te zijn geboren en getogen in Mashad, Iran. Vooreerst werd u er op gewezen dat u meer dan één opportuniteit heeft gehad om een lang verblijf in Iran in te roepen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), het CGVS en bij de RvV. Daarnaast legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op doorleefde wijze verklaringen af dat uw herkomst in Herat ligt en staafde u uw identiteit en herkomst bovendien met diverse documenten waarin telkenmale de naam R. A. – en die van uw vrouw At. A. – in combinatie met de stad Herat voorkwam. Bovendien kwam de nieuwe naam van uw echtgenote niet overeen met het nieuwe voorgelegde paspoort.

Nog bleek uit de verklaringen van uw vijf (cf. uw geboortedatum in uw eerste verzoek) tot zeven (cf. uw geboortedatum in uw tweede verzoek) jaar oudere broer M. dat hij in de stad Herat is geboren en getogen en dat ook u en uw ouders destijds in Herat woonachtig waren. Er werd geconcludeerd dat het schier onmogelijk is dat een vijf- of zevenjarige jongen – M. – alleen in Herat zou wonen en opgroeien terwijl de rest van zijn kerngezin in Iran zou verblijven.

Voorts legde u in uw eerste verzoek 45 foto's neer betreffende uw familie, uw huwelijk, de geboorte van uw dochter, het werk van uw broer M. en uitstapjes in Afghanistan. U staat op verschillende foto's samen met uw broer M., zanger Nazir Khara en commandant Ghulam Hosseini, een districtschef in de provincie Herat. Daarnaast poseerde u op de chauffeursstoel van een Afghaanse politiewagen. Bijgevolg werd door het CGVS en door de RvV uw jarenlange verblijf in Herat niet betwist. Dergelijke foto's wijzen bovendien allerminst op een langdurig verblijf als Afghaan in Iran die slechts één maand naar Herat terugkeerde.

Daarnaast bleek uit uw activiteiten op Facebook evenmin een lang verblijf in Iran. Uw Facebookprofielen, waar u telkens de naam R. A. gebruikte, gaven aan dat u in Herat woont en van Herat afkomstig bent. Bovendien hadden deze twee profielen diverse gemeenschappelijke vrienden – en interacties met deze vrienden – die afkomstig zijn van en/of woonachtig zijn in Herat. Uw eerste profiel had voorts interactie met uw broer M., die eveneens aangeeft te hebben gewoond en gewerkt in de stad Herat. Via het profiel van uw broer M. werd ook het profiel van uw dochter As. gevonden, waar eveneens stond aangegeven dat zij van de stad Herat afkomstig was. Op uw tweede profiel bleek u voorts interactie te hebben met kolonel Ghulam Hosseini, districtschef in de provincie Herat. Jullie bleken sinds augustus 2015 bevriend en hadden 23 gemeenschappelijke vrienden, waaronder meerderen afkomstig van en/of woonachtig in de stad Herat. Uit uw Facebookactiviteiten kon dan ook niet worden geconcludeerd dat u daadwerkelijk als Afghaan in Iran werd geboren en getogen en slechts één maal voor amper één maand terugkeerde naar Herat.

U en uw echtgenote verwezen daarbij enkel naar de algemene veiligheidssituatie als reden waarom u niet naar Afghanistan zou kunnen terugkeren. U noch uw vrouw slaagden er in deze ingeroepen vrees te concretiseren. Er werd dan ook geoordeeld dat de stad Herat een veilige bestemming was voor u en uw gezin. U stelde geen beroep in tegen deze beslissing.

In maart of april 2018 reisde u met uw gezin naar Duitsland. In Hamm diende u op 9 april 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Op grond van de Dublin III-verordening (EU) nr. 604/2013 oordeelden de Duitse autoriteiten echter dat België verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek. U keerde hierop na vijftien maanden in Duitsland te hebben verbleven terug naar België.

Op 20 augustus 2018 diende u een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in. U houdt in uw huidige verzoek vast aan uw verklaringen in uw eerste volgend verzoek, namelijk dat u als

Afghaan bent geboren en opgegroeid in Mashad, Iran. U voegt hier aan toe dat uw familie al meer dan vijfendertig jaar in Iran woont.

Nog geeft u aan dat uw broer M. meer dan dertig jaar geleden bij de politie in Afghanistan werkzaam was en dat hij voor problemen zorgde. Ook verklaart u dat de hele familie problemen had en dat jullie daarom naar Iran moesten vluchten. Voorts stelt u dat uw broer M. in zijn eigen verzoek loog en dat hij na een conflict hierover met u besloot u en uw gezin niet langer onderdak aan te bieden.

Betreffende Afghanistan geeft u aan dat u in Afghanistan niemand kent, het in Afghanistan oorlog is en dat de taliban overal in Afghanistan aan de macht zijn. Ook uw echtgenote geeft aan dat ze niemand in Afghanistan heeft. Voorts verklaart zij dat zij niet terug kan keren naar Afghanistan omdat vrouwen er geen rechten hebben, het er niet veilig is en dat er dagelijks onschuldige mensen worden gedood.

Voor uw dochters As. en Asy. vreest u dat zij in Iran zouden opgroeien als analfabeet en geen toekomst zullen hebben. Ook vreest u voor hen dat zij in Iran zullen worden gediscrimineerd omwille van hun Afghaanse origine. Uw echtgenote verklaart voorts dat jullie dochters Afghanistan nooit hebben gezien, er geen toekomst zullen hebben, er niet zullen kunnen studeren en dat ze er niet veilig zullen zijn.

Voorts geeft u aan dat u niet meer gelooft.

Tot slot geeft u aan dat u in België wordt behandeld door een dokter, medicatie neemt en dat u psychische problemen heeft. Ook uw echtgenote verklaart dat uw gezin ziek is geworden en stress ervaart.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: drie kopieën van verblijfsvergunningen van uw vader, gedateerd op 1 farvardin 1363 (GK 21 maart 1984), 10 ordibehesht 1383 (GK 29 april 2004), en 20 esfand 1385 (GK 11 maart 2007); een kopie van een Iraanse werkvergunning van uw vader, gedateerd op 30 esfand 1387 (GK 20 maart 2009); een kopie van een bladzijde uit het militair boekje van uw vader, vermelde datum 14 saur 1362 (GK 4 mei 1982); een originele wenskaart; een origineel betalingsbewijs van het Iraanse ziekenhuis Imam Hadi; een origineel Iraans oogtestresultaat van uw dochter As.; een origineel diploma van de kinderopvang van uw dochter As. in Iran; vijftientig originele foto's van uw leven en familie in Iran; een usb-stick met foto's van uw leven en familie in Iran, een video van een video van het trouwfeest van uw neef en een video na de uithuiszetting door uw broer in België; originele documenten uit België en Duitsland inzake uw gezondheidstoestand, gedateerd tussen 30 juni 2018 en 5 maart 2019; originele documenten uit België en Duitsland inzake de gezondheidstoestand van uw echtgenote, gedateerd tussen 28 juni 2018 en 21 januari 2019; en originele documenten inzake de geboorte van uw dochter Asy. in België, gedateerd tussen 26 september 2018 en 18 oktober 2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er vooreerst op worden gewezen dat een van de documenten het laboresultaat van een bloedonderzoek betreft. Het maakt geen gewag van uw mentale gezondheidstoestand en wijst er enkel op dat u een bloedonderzoek onderging. Inzake de – overigens nauwelijks leesbare – briefwisseling tussen twee artsen van Klinikum Bad Hersfeld (Duitsland) wordt door de behandelend arts geoordeeld dat u aan een aanpassingsstoornis lijdt. Hoe de behandelend arts tot deze diagnose is gekomen, blijkt niet uit de briefwisseling. Uit deze briefwisseling blijkt evenmin dat u belemmerd zou zijn om aan de procedure voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming deel te nemen. Voorts legt u twee brieven van het Regionaal Ziekenhuis Tienen gericht aan uw arts in het opvangcentrum Jodoigne neer. In de brieven wordt er gewag gemaakt van hoofdpijn, maagpijn, slapeloosheid, depressieve gevoelens en mogelijke epileptische aanvallen. Voorts blijkt uit de brieven dat u een klinisch neurologisch onderzoek en een MRI-scan onderging, beide bleken negatief. Voorts legt u een brief van een arts van het opvangcentrum Fedasil te Jodoigne neer. Deze brief maakt melding van psychosomatische stoornissen, slaapstoornissen, geheugenstoornissen, concentratieproblemen, stemmingsstoornissen en

een algemene angststoornis. Voorts merkt de arts in kwestie op dat deze problemen uw deelname aan de aan de asielprocedure verbonden interviews kunnen verstoren en wordt de lezer verzocht om rekening te houden met uw attitudes en de interpretatie van uw gekozen woorden. Uit deze brief – overigens opgesteld door een arts en niet door een psycholoog of psychiater – blijkt echter niet hoe de bovengenoemde medische vaststellingen werden gedaan.

Nergens uit deze documenten blijkt echter welke elementen aan de basis van uw klachten zouden kunnen liggen, noch welke gebeurtenissen er precies tot uw lichamelijke en mentale ongemakken zouden hebben geleid. Evenmin kan uit deze documenten worden afgeleid dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Nog maken de documenten geen melding van diepgaand medisch onderzoek waaruit blijkt dat u niet in staat bent coherente en consistente verklaringen af te leggen. Verder blijkt ook uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in het kader van uw huidige, tweede volgend verzoek dat u in staat was om coherente verklaringen af te leggen. U geeft immers betekenisvolle antwoorden op de vragen die u gesteld worden (verklaring volgend verzoek, DVZ, 5 maart 2019).

Voorts legt uw advocaat een psychologisch attest voor van een klinisch psycholoog. Het voorgelegde attest maakt melding van een reeks (niet-gespecificeerde) traumatische gebeurtenissen in Afghanistan en België. Als gevolg hiervan lijdt u volgens de klinisch psycholoog aan een algemene angststoornis als gevolg van een ernstige depressie. Andere problemen die u ondervindt zijn een toestand van algemene angst, verlies van eetlust, negatieve gedachten, anhedonie, slaapproblemen, nachtmerries, concentratieproblemen, korte termijngeheugenproblemen, irrationele angsten, herbelevingen, suïcidale gedachten en een gebrek aan gevoel van veiligheid. In het attest wordt voorts opgemerkt dat u ondanks deze staat wel in staat bent coherente en lineaire verklaringen af te leggen. Uit dit attest blijkt dus evenmin dat u een bijzondere procedurele nood heeft die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Bovendien haalt u bij het indienen van uw derde verzoek om internationale bescherming zelf geen procedurele noden aan. Evenmin stelde de DVZ dergelijke noden vast in uw hoofd (Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden', DVZ, dd. 5 maart 2019).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

+++++

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek volledig steunt op de verklaringen en de motieven die u naar aanleiding van uw voorafgaande, tweede verzoek hebt uiteengezet (Verklaring volgend verzoek R. A., 5 maart 2019, vragen 15, 17, 18; Verklaring volgend verzoek At. A., 5 maart 2019, vragen 15, 17, 18). In dit verband dient benadrukt te worden dat uw tweede verzoek door het CGVS niet in overweging werd genomen omdat er aan uw voorgehouden jarenlange verblijf als Afghaan in Iran geen geloof werd gehecht. De door u aangehaalde feiten of redenen werden als niet bewezen beschouwd. U tekende geen beroep aan bij de RvV. Bijgevolg staat de beoordeling van uw vorige verzoeken vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag vasthoudt aan uw eerder aangehaalde asielmotieven, namelijk uw jarenlange verblijf in Iran (Verklaring volgend verzoek R. A., 5 maart 2019, vragen 15, 17, 18) en

stelt dat deze vrees nog steeds actueel is, is niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan op de heffen.

Voorts geeft u in uw huidige verzoek aan dat uw familie al meer dan vijfendertig jaar in Iran woont en dat uw broer meer dan dertig jaar geleden bij de politie in Afghanistan werkzaam was (Verklaring volgend verzoek R. A., 5 maart 2019, vragen 15, 17, 18). Uw broer M. werd geboren in 1980. Het is onmogelijk dat M. rond de leeftijd van amper negen jaar bij de Afghaanse politie werkzaam zou zijn geweest. Daarnaast stelt u dat uw broer omwille van zijn werk problemen kreeg, dat vervolgens de gehele familie problemen kreeg en dat jullie daarom naar Iran moesten vertrekken (Verklaring volgend verzoek R. A., 5 maart 2019, vraag 18). Jullie – uw vader en zijn gezin – wonen zo'n vijfendertig jaar in Iran (Verklaring volgend verzoek R. A., 5 maart 2019, vragen 15, 17). Het is echter niet mogelijk dat uw gezin reeds vijf jaar vóór de voorgehouden indiensttreding van uw broer bij de Afghaanse politie en de daaruit voorgehouden voortvloeiende problemen van uw broer M. naar Iran is vertrokken. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw ingeroepen lang verblijf in Iran opnieuw in het gedrang.

U tracht uw verklaringen inzake uw langdurig verblijf in Iran te staven middels verschillende documenten. Betreffende de kopie van een werkvergunning van uw vader, een betalingsbewijs van het ziekenhuis Imam Hadi, de bladzijde uit het militair boekje van uw vader en een zwart-witfoto van uw ouders en uzelf dient te worden opgemerkt dat u deze reeds neerlegde in uw tweede verzoek. U legt deze documenten opnieuw neer in uw huidige verzoek. Deze door u voorgelegde documenten werden echter besproken in de beslissing inzake uw tweede verzoek. Er werd toen geoordeeld dat deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet kunnen herstellen. Daarnaast wijst het militaire boekje van uw vader er enkel op dat uw herkomst in Afghanistan ligt, hetgeen door het CGVS allerminst wordt betwijfeld.

Ook de nieuwe voorgelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Vooreerst moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in Afghanistan en Iran een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van zowel Afghaanse als Iraanse documenten betreffende Afghanen in Iran bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

U legt drie kopieën neer van verblijfskaarten van uw vader. Inzake deze kopieën moet worden vastgesteld dat de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van het stuk bijzonder relatief en is het op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Hoe dan ook zouden deze documenten enkel een begin van bewijs kunnen leveren van uw vaders verblijfplaatsen, en niet van de uwe.

De door u voorgelegde foto's en video's van uzelf met vrienden en familie bij diverse gelegenheden wijzen er voorts op geen enkele manier op dat u bent geboren en getogen in Iran. Er dient immers te worden opgemerkt dat dergelijk beeldmateriaal in het algemeen in scène kan worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar is in tijd en ruimte. Ze herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband dus geenszins.

Betreffende het oogtestresultaat en het diploma van de kinderopvang dient te worden opgemerkt dat uw kortstondig verblijf in Iran vanaf de zomer van 2011 zoals door u vermeld in uw eerste verzoek door het CGVS noch door de RvV werd betwijfeld tijdens de behandeling van (het beroep van) uw eerste verzoek.

Daarnaast geeft u aan dat u in conflict bent met uw broer M. inzake uw nieuwe verklaringen. Hij besloot eveneens om u en uw gezin niet langer onderdak aan te bieden (Verklaring volgend verzoek R. A., 5 maart 2019, vraag 15). Dit houdt geen verband met enige vrees voor vervolging of enig risico op ernstige schade ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

Nog verklaart u in uw huidige verzoek bij het invullen van de persoonsgegevens dat u niet meer gelooft (Verklaring volgend verzoek R. A., 5 maart 2019, vraag 9). U maakt geen gewag van een verloren geloof wanneer u wordt gevraagd naar de nieuwe elementen waarop u opnieuw internationale bescherming aanvraagt (Verklaring volgend verzoek R. A., 5 maart 2019, vraag 15). U vermeldt uw geëindigde geloof evenmin wanneer u wordt gevraagd wat u vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst (Verklaring volgend verzoek R. A., 5 maart 2019, vraag 18). Nog verwijst u niet naar uw

verloren geloof wanneer u wordt gevraagd of u nog andere elementen wenst aan te brengen met betrekking tot uw nieuwe verzoek om internationale bescherming (Verklaring volgend verzoek R. A., 5 maart 2019, vraag 19). Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u niet concreet aannemelijk maakt dat u, omwille van uw verloren geloof, bij terugkeer naar Afghanistan met redelijke graad van waarschijnlijkheid vervolgingsfeiten zou meemaken of een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Inzake uw vrees ten opzichte van Afghanistan geeft u aan dat u in Afghanistan niemand kent, het in Afghanistan oorlog is en dat de taliban overal in Afghanistan aan de macht zijn (Verklaring volgend verzoek R. A., 5 maart 2019, vragen 18, 20). Ook uw echtgenote geeft aan dat ze niemand in Afghanistan heeft, het niet veilig is in Afghanistan en dat er dagelijks onschuldige mensen worden gedood (Verklaring volgend verzoek At. A., 5 maart 2019, vraag 18). Ook verklaart uw echtgenote dat vrouwen in Afghanistan geen rechten hebben (Verklaring volgend verzoek At. A., 5 maart 2019, vraag 18). Voorts voegt uw vrouw hieraan toe dat ze ook voor jullie dochters de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan vreest (Verklaring volgend verzoek At. A., 5 maart 2019, vraag 21).

Dat u bij een terugkeer naar Afghanistan niet zal kunnen rekenen op een netwerk is niet aannemelijk. Uw verklaringen inzake uw eerste verzoek betreffende uw jarenlange verblijf in de stad Herat werden door het CGVS noch door de RvV betwist. Aan uw verklaringen in uw tweede verzoek – namelijk uw lange verblijf in Iran en slechts kortstondig ophoud in de stad Herat – werd op basis van verschillende argumenten geen geloof gehecht (cf. supra). Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat u daadwerkelijk over geen enkel(e) netwerk of connectie beschikt in de stad Herat.

Uw verklaringen dat het overal in Afghanistan oorlog is en dat de taliban overal in Afghanistan aan de macht zijn, zijn bovendien strijdig met de voor het CGVS beschikbare bronnen – waarvan een internetlink dan wel een kopie werd toegevoegd aan uw dossier (cf. infra). Daarbij volstaat een louter algemene verwijzing naar de veiligheidssituatie in Afghanistan en in Herat in het bijzonder niet om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U dient immers uw vrees voor vervolging duidelijk te personaliseren en te concretiseren.

De wel erg algemene verwijzing naar een gebrek aan rechten voor vrouwen in Afghanistan volstaat evenmin om aan te tonen dat u of uw echtgenote in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

De brief van uw advocaat vermeldt voorts de vraag om uw verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren. De brief verwijst naar uw gezondheidstoestand (cf. supra) en stelt dat noch Kaboel noch de stad Herat veilig zijn. Hiervoor verwijst uw advocaat naar twee rapporten van de UNHCR inzake het in Afghanistan – in het bijzonder Herat en Kaboel – algemeen voorkomend conflict; een document van Oxfam waarin wordt verwezen naar de kwetsbaarheid van teruggekeerde niet-begeleide minderjarigen, alleenstaande vrouwen en vrouwelijke gezinshoofden; een document van het Refugee Documentation Centre (RDC) inzake teruggekeerden in Kaboel en Herat; en een rapport van Amnesty International inzake naar Herat teruggekeerde alleenstaande teruggekeerde jongemannen en Hazara alsook het risico op ontvoering door criminele bendes. Hierbij dient te worden opgemerkt dat u niet van Hazara maar van Tadzjiekse etnie bent en dat het in uw dossier niet gaat om niet-begeleide minderjarigen, alleenstaande vrouwen, vrouwelijke gezinshoofden of alleenstaande jongemannen. Daarnaast wordt in de brief van uw advocaat enkel verwezen naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, in het bijzonder Kaboel en Herat. Op geen enkel moment wordt uw vrees voor vervolging duidelijk gepersonaliseerd en geconcretiseerd. Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, en meer bepaald in Herat, uw herkomststad, betwist het CGVS niet dat er veiligheidsincidenten plaatsvinden. De aard en het niveau van het geweld nopen echter niet tot de toekenning van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de gezondheidstoestand van uw gezin dient – in het licht van een terugkeer naar Afghanistan – te worden opgemerkt dat nergens uit de voorgelegde documenten blijkt dat u of uw echtgenote (te) kwetsbaar zijn om te kunnen terugkeren naar jullie geboorte- en herkomststad Herat. Daarbij dient te worden opgemerkt dat in het psychologisch attest van een klinisch psycholoog melding wordt gemaakt van een reeks traumatische gebeurtenissen in Afghanistan, terwijl u in uw huidige verzoek verklaart dat u als Afghaan bent geboren en opgegroeid in Mashad, Iran. Deze inconsistentie doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Betreffende uw kinderen stelt uw echtgenote dat zij Afghanistan nooit hebben gezien en dat zij voor uw kinderen het gebrek aan kansen op een goede toekomst en goed onderwijs vreest (Verklaring volgend verzoek At. A., 5 maart 2019, vraag 21). Betreffende toekomstkansen dient te worden vermeld dat dit een louter socio-economisch motief betreft dat niet ressorteert onder de Geneefse Vluchtelingenconventie, noch wijst op een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a, b of c van de Vreemdelingenwet. Inzake onderwijskansen blijkt uit de op het CGVS aanwezige informatie bovendien dat dat er heel veel scholen gevestigd zijn doorheen Afghanistan, in het bijzonder in de grote steden zoals Kaboel en Herat, zowel privé- en overheidsscholen als privé- en overheidsinstellingen van hoger onderwijs. De beste scholen en universiteiten, zowel publieke als privéinstellingen, bevinden zich voornamelijk in de grote steden. Er kan dan ook worden aangenomen dat u desgewenst in uw thuisstad Herat een passende onderwijsinstelling kan vinden. Hoe dan ook, een dergelijke verwijzing van algemene aard is echter op zich niet voldoende om aan te tonen dat u en/of uw kinderen nood hebben aan internationale bescherming. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zowel voor u persoonlijk als voor haar kinderen in concreto aan te tonen en u blijft desbetreffend in gebreke.

Nog geeft u aan dat uw oudste dochter goed Nederlands en Engels spreekt (Verklaring volgend verzoek R. A., 5 maart 2019, vraag 21). Hierbij dient te worden opgemerkt dat – betreffende scholing in België en kennis van de Nederlandse taal – het CGVS enkel bevoegd is bevoegd voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat het feit dat uw dochter tot nu toe goed geschoold is en de Engelse taal machtig is een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag. 1, 71-77 en 82-83, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van

veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in

hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering uw hele leven in Iran te hebben doorgebracht, en gezien uw vroegere, aannemelijk bevonden verklaringen over uw herkomst uit de stad Herat, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Herat te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 137-143, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 77-81, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Het geweldsniveau en de impact van het conflict in de stad Herat is verschillend van de rest van de provincie Herat. Herat stad wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een stad waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risicobestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. Opstandelingen zijn er slechts in beperkte mate aanwezig zijn. Herat-stad staat onder de controle van de Afghaanse overheid. Het geweld dat er plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er aanslagen plaats gericht tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden. Herat-stad kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de stad bleek een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Herat in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de stad Herat een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u en uw echtgenote aanvoeren dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld in de stad Herat en hierbij verwijst naar het algemeen voorkomend geweld, de oorlog en de dood van onschuldige mensen op dagelijkse basis en de aanwezigheid van de taliban (Verklaring volgend verzoek R. A., 5 maart 2019, vragen 18, 20; Verklaring volgend verzoek At. A., 5 maart 2019, vraag 18) dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid dat tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

U haalt aan dat u in de stad Herat het risico loopt om slachtoffer te worden van het algemeen voorkomend geweld en de oorlog maar u kan deze vrees op geen enkel moment personaliseren.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, oordeelde het CGVS bovendien reeds in uw eerste verzoek dat er van u en uw familie redelijkerwijs verwacht kan worden dat u zich in uw thuisstad Herat vestigt. Hoewel deze beslissing door u werd betwist, trad de RvV het CGVS bij in haar argumentatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

1.3.2. Ten aanzien van verzoekster luidt de bestreden beslissing als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjiitische Afghaanse van Tadzjiekse origine, geboren en getogen in de stad Herat, provincie Herat. U bent in 2006 religieus getrouwd met R. A. (OV 8.087.794; CGVS 1516512), waarmee u in 2008 te Herat dochter At. A. (OV 8.087.794) kreeg. Op 26 september 2018 werd uw dochter Asy. geboren in Tienen (België).

Uw ouders alsmede uw zus Kh., broer Mo. N. en zijn echtgenote verblijven in Herat, waar uw vader en broer beiden het beroep van garagist uitoefenen. Uw schoonbroer M. (OV 7.503.786; CGVS 12/13750) kwam reeds in 2012 naar België en verblijft sedertdien met zijn gezin in België. Zij werden als vluchteling erkend.

Uw problemen zijn gerelateerd aan de problemen van uw schoonbroer M. met de taliban en begonnen na het vertrek van M. uit Afghanistan. Ongeveer een tot twee maanden na zijn vertrek werd uw man bedreigd. Twee maanden later werd uw man aangevallen. Omwille van deze gebeurtenis verloor u uw ongeboren zoon. Uw man werd vervolgens een voor u onbekend aantal keer in een u eveneens onbekende tijdsspanne gebeld. Ook kwam men driemaal aan uw deur. Na tien tot elf maanden besloot u te vertrekken. U reisde met uw echtgenoot, dochter en schoonouders naar Iran. U verbleef circa tweeëneenhalf jaar in een woning in Mashad samen met uw schoonouders. U reisde met uw man en dochter in een voor u onbekende tijdsperiode van Mashad naar Turkije en vervolgens naar Europa. U kwam op 5 juli 2015 aan in België en diende de daaropvolgende dag een verzoek om internationale bescherming in. Op 23 maart 2017 werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen geloof gehecht aan uw asielaanvraag. In het bijzonder werd er geen geloof gehecht aan de ontstane problemen na het vertrek van uw schoonbroer M.. Voorts oordeelde het CGVS dat u zich opnieuw in uw geboortestad Herat kon vestigen. U diende op 21 april 2017 een beroep in voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). U verklaarde wel degelijk problemen te hebben gehad met de taliban. Op 12 januari 2018 werd door de RvV besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij de motivering van het CGVS werd gevolgd.

U keerde niet terug naar Afghanistan. Evenmin verliet u België. Op 15 februari 2018 diende u een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. U gaf aan in het kader van uw eerste asielaanvraag te hebben gelogen. U stelde Ate. N. te heten, geboren op 21 maart 1991 in de stad Herat. U verklaarde van uw geboorte tot uw huwelijk in Herat te hebben gewoond, waar uw ouders nog steeds woonden. Na uw huwelijk in Iran in 1386 (GK maart 2007-maart 2008) bleef u in Iran wonen. Voorts stelde u Iran te hebben verlaten omwille van de algemene situatie van Afghaanse vluchtelingen. Zo vermeldde u dat uw man in Iran niet goed werd betaald voor zijn werkzaamheden. Ook stelde u dat Afghaanse mannen werden aangemoedigd door de Iraanse autoriteiten om te gaan vechten in Syrië. Nog beschikte u niet over voldoende middelen om uw dochter naar een private school te kunnen sturen. Daarnaast verklaarde u dat u na uw huwelijk één keer naar Afghanistan reisde. U haalt geen problemen aan die zich tijdens dit verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan. U verklaarde verder dat de veiligheidssituatie in Afghanistan slecht was en dat het voor uw man niet mogelijk was om in Afghanistan te wonen daar uw man werd geboren in Iran.

Op 30 maart 2018 werd door het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen, daar er geen nieuwe elementen voorhanden waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kwam.

Er werd geen geloof gehecht aan de bewering van uw man als Afghaan te zijn geboren en getogen in Mashad, Iran. Vooreerst werden jullie er op gewezen dat u meer dan één opportuniteit heeft gehad om een lang verblijf in Iran in te roepen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), het CGVS en bij de RvV. Daarnaast legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op doorleefde wijze verklaringen neer dat uw herkomst in Herat ligt en staaft u uw identiteit en herkomst bovendien met diverse documenten waarin telkenmale de naam At. A. – en die van uw man R. A. – in combinatie met de stad Herat voorkwam. Bovendien kwam uw nieuwe naam niet overeen met het nieuwe voorgelegde paspoort.

Nog bleek uit de verklaringen van uw schoonbroer M. dat hij in de stad Herat is geboren en getogen en dat ook uw man en schoonouders destijds in Herat woonachtig waren. Er werd geconcludeerd dat het schier onmogelijk is dat een vijf- of zevenjarige jongen – M. – alleen in Herat zou wonen en opgroeien terwijl de rest van zijn kerngezin in Iran zou verblijven.

Voorts legde u in uw eerste verzoek 45 foto's neer betreffende uw familie, uw huwelijk, de geboorte van uw dochter, het werk van uw schoonbroer M. en uitstapjes in Afghanistan. Uw man staat op verschillende foto's samen met uw broer M., zanger Nazir Khara en commandant Ghulam Hosseini, een districtschef in de provincie Herat. Daarnaast poseerde hij op de chauffeursstoel van een Afghaanse politiewagen. Bijgevolg werd door het CGVS en door de RvV jullie jarenlange verblijf in Herat niet betwist. Dergelijke foto's wijzen bovendien allerminst op een langdurig verblijf als Afghaan in Iran die slechts één maand naar Herat terugkeerde.

Daarnaast bleek uit uw mans activiteiten op Facebook evenmin een lang verblijf in Iran. De Facebookprofielen, waar hij telkens de naam R. A. gebruikte, gaven aan dat hij in Herat woont en van Herat afkomstig is. Bovendien hadden deze twee profielen diverse gemeenschappelijke vrienden – en interacties met deze vrienden – die afkomstig zijn van en/of woonachtig zijn in Herat. Zijn eerste profiel had voorts interactie met zijn broer M., die eveneens aangeeft te hebben gewoond en gewerkt in de stad Herat. Via het profiel van uw schoonbroer M. werd ook het profiel van uw dochter As. gevonden, waar eveneens stond aangegeven dat zij van de stad Herat afkomstig was. Op het tweede profiel van uw man bleek hij voorts interactie te hebben met kolonel Ghulam Hosseini, districtschef in de provincie Herat. Ze bleken sinds augustus 2015 bevriend en hadden 23 gemeenschappelijke vrienden, waaronder meerderen afkomstig van en/of woonachtig in de stad Herat. Uit uw man Facebookactiviteiten kon dan ook niet worden geconcludeerd dat hij daadwerkelijk als Afghaan in Iran werd geboren en getogen en slechts één maal voor amper één maand terugkeerde naar Herat.

U en uw echtgenoot verwezen daarbij enkel naar de algemene veiligheidssituatie als reden waarom u niet naar Afghanistan zou kunnen terugkeren. U noch uw man slaagden er in deze ingeroepen vrees te concretiseren. Er werd dan ook geoordeeld dat de stad Herat een veilige bestemming was voor u en uw gezin. U stelde geen beroep in tegen deze beslissing.

In maart of april 2018 reisde u met uw gezin naar Duitsland. In Hamm diende u op 9 april 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Op grond van de Dublin III-verordening (EU) nr. 604/2013

oordeelden de Duitse autoriteiten echter dat België verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek. U keerde hierop na vijftien maanden in Duitsland te hebben verbleven terug naar België.

Op 20 augustus 2018 diende u een tweede volgend verzoek tot internationale bescherming in. U houdt in uw huidige verzoek vast aan uw verklaringen in uw eerste volgend verzoek, namelijk dat u zich na uw huwelijk in Iran vestigde. U voegt hier aan toe dat uw schoonbroer M. jullie initieel aanspoorde om in uw eerste verzoek te liegen. Nog geeft u aan dat uw echtgenoot in zijn tweede volgend verzoek alle nieuwe elementen heeft voorgelegd en uitgelegd en dat u zich bij deze verklaringen aansluit.

Betreffende Afghanistan geeft u aan dat u niemand in Afghanistan heeft en dat uw ouders nu ook in Iran verblijven. Voorts verklaart u dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat vrouwen er geen rechten hebben, het er niet veilig is en dat er dagelijks onschuldige mensen worden gedood. Ook uw echtgenoot geeft aan dat hij in Afghanistan niemand kent, dat het in Afghanistan oorlog is en dat de Taliban overal in Afghanistan aan de macht zijn.

Betreffende uw dochters As. en Asy. geeft u aan dat zij in Afghanistan nooit hebben gezien, er geen toekomst zullen hebben, er niet zullen kunnen studeren en dat ze er niet veilig zullen zijn. Uw echtgenoot verklaart voorts dat zij in Afghanistan zouden opgroeien als analfabeet en geen toekomst zullen hebben. Ook vreest hij voor hen dat zij in Iran zullen worden gediscrimineerd omwille van hun Afghaanse origine.

Voorts geeft u aan dat uw gezin ziek is geworden en stress ervaart. Uw man verklaart dat hij in België wordt behandeld door een dokter, medicatie neemt en dat hij psychische problemen heeft.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag verwijst u naar de neergelegde documenten in het dossier van uw echtgenoot R. A. (CGVS 15/16512Y; O.V. 8.087.794).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofd kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er vooreerst op worden gewezen dat een van de documenten het laboresultaat van een bloedonderzoek betreft. Het maakt geen gewag van uw mentale gezondheidstoestand en wijst er enkel op dat u een bloedonderzoek onderging.

Inzake de – overigens nauwelijks leesbare – briefwisseling tussen twee artsen van Klinikum Bad Hersfeld (Duitsland) wordt door de behandelend arts geoordeeld dat u aan een aanpassingsstoornis lijdt. Hoe de behandelend arts tot deze diagnose is gekomen, blijkt niet uit de briefwisseling. Voorts legt u twee brieven van het Regionaal Ziekenhuis Tienen gericht aan uw arts in het opvangcentrum Jodoigne neer. Deze brieven betreffen de opvolging van uw jongste dochter Asy. voor en na haar geboorte. Ook de brief van de Duitse vrouwenkliniek en geboortehulp – die u overigens twee keer neerlegt – betreft enkel de opvolging van uw zwangerschap van Asy.. Voorts legt u een brief van een arts van het opvangcentrum Fedasil te Jodoigne neer. Deze brief maakt melding van de geboorte van uw dochter op 26 september 2018 en geeft aan dat u niet in staat bent om twee dagen later uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) af te leggen. Nergens uit deze documenten kan worden afgeleid dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Verder blijkt ook uit uw verklaringen bij de DVZ in het kader van uw huidige, tweede volgend verzoek dat u in staat was om coherente verklaringen af te leggen. U geeft immers betekenisvolle antwoorden op de vragen die u gesteld werden (verklaring volgend verzoek, DVZ, 5 maart 2019).

Bovendien haalt u bij het indienen van uw derde verzoek om internationale bescherming zelf geen procedurele noden aan. Evenmin stelde de DVZ dergelijke noden vast in uw hoofd (Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden', DVZ, dd. 5 maart 2019).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek volledig steunt op de motieven die door uw man, R. A.. Bijgevolg kan er voor u dezelfde beslissing worden genomen als voor uw man. Zijn beslissing luidt als volgt:

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek volledig steunt op de verklaringen en de motieven die u naar aanleiding van uw voorafgaande, tweede verzoek hebt uiteengezet (Verklaring volgend verzoek R. A., 5 maart 2019, vragen 15, 17, 18; Verklaring volgend verzoek At. A., 5 maart 2019, vragen 15, 17, 18). In dit verband dient benadrukt te worden dat uw tweede verzoek door het CGVS niet in overweging werd genomen omdat er aan uw voorgehouden jarenlange verblijf als Afghaan in Iran geen geloof werd gehecht. De door u aangehaalde feiten of redenen werden als niet bewezen beschouwd. U tekende geen beroep aan bij de RvV. Bijgevolg staat de beoordeling van uw vorige verzoeken vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag vasthoudt aan uw eerder aangehaalde asielmotieven, namelijk uw jarenlange verblijf in Iran (Verklaring volgend verzoek R. A., 5 maart 2019, vragen 15, 17, 18) en stelt dat deze vrees nog steeds actueel is, is niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan op de heffen.

Voorts geeft u in uw huidige verzoek aan dat uw familie al meer dan vijfendertig jaar in Iran woont en dat uw broer meer dan dertig jaar geleden bij de politie in Afghanistan werkzaam was (Verklaring volgend verzoek R. A., 5 maart 2019, vragen 15, 17, 18). Uw broer M. werd geboren in 1980. Het is onmogelijk dat M. rond de leeftijd van amper negen jaar bij de Afghaanse politie werkzaam zou zijn geweest. Daarnaast stelt u dat uw broer omwille van zijn werk problemen kreeg, dat vervolgens de gehele familie problemen kreeg en dat jullie daarom naar Iran moesten vertrekken (Verklaring volgend verzoek R. A., 5 maart 2019, vraag 18). Jullie – uw vader en zijn gezin – wonen zo'n vijfendertig jaar in Iran (Verklaring volgend verzoek R. A., 5 maart 2019, vragen 15, 17). Het is echter niet mogelijk dat uw gezin reeds vijf jaar vóór de voorgehouden indiensttreding van uw broer bij de Afghaanse politie en de daaruit voorgehouden voortvloeiende problemen van uw broer M. naar Iran is vertrokken. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw ingeroepen lang verblijf in Iran opnieuw in het gedrang.

U tracht uw verklaringen inzake uw langdurig verblijf in Iran te staven middels verschillende documenten. Betreffende de kopie van een werkvergunning van uw vader, een betalingsbewijs van het ziekenhuis Imam Hadi, de bladzijde uit het militair boekje van uw vader en een zwart-witfoto van uw ouders en uzelf dient te worden opgemerkt dat u deze reeds neerlegde in uw tweede verzoek. U legt deze documenten opnieuw neer in uw huidige verzoek. Deze door u voorgelegde documenten werden echter besproken in de beslissing inzake uw tweede verzoek. Er werd toen geoordeeld dat deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet kunnen herstellen. Daarnaast wijst het militaire boekje van uw vader er enkel op dat uw herkomst in Afghanistan ligt, hetgeen door het CGVS allerminst wordt betwijfeld.

Ook de nieuwe voorgelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Vooreerst moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in Afghanistan en Iran een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden.

Bijgevolg is de bewijswaarde van zowel Afghaanse als Iraanse documenten betreffende Afghanen in Iran bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas.

U legt drie kopieën neer van verblijfskaarten van uw vader. Inzake deze kopieën moet worden vastgesteld dat de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van het stuk bijzonder relatief en is het op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas. Hoe dan ook zouden deze documenten enkel een begin van bewijs kunnen leveren van uw vaders verblijfplaatsen, en niet van de uwe.

De door u voorgelegde foto's en video's van uzelf met vrienden en familie bij diverse gelegenheden wijzen er voorts op geen enkele manier op dat u bent geboren en getogen in Iran. Er dient immers te worden opgemerkt dat dergelijk beeldmateriaal in het algemeen in scène kan worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar is in tijd en ruimte. Ze herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband dus geenszins.

Betreffende het oogtestresultaat en het diploma van de kinderopvang dient te worden opgemerkt dat uw kortstondig verblijf in Iran vanaf de zomer van 2011 zoals door u vermeld in uw eerste verzoek door het CGVS noch door de RvV werd betwijfeld tijdens de behandeling van (het beroep van) uw eerste verzoek.

Daarnaast geeft u aan dat u in conflict bent met uw broer M. inzake uw nieuwe verklaringen. Hij besloot eveneens om u en uw gezin niet langer onderdak aan te bieden (Verklaring volgend verzoek R. A., 5 maart 2019, vraag 15). Dit houdt geen verband met enige vrees voor vervolging of enig risico op ernstige schade ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

Nog verklaart u in uw huidige verzoek bij het invullen van de persoonsgegevens dat u niet meer gelooft (Verklaring volgend verzoek R. A., 5 maart 2019, vraag 9). U maakt geen gewag van een verloren geloof wanneer u wordt gevraagd naar de nieuwe elementen waarop u opnieuw internationale bescherming aanvraagt (Verklaring volgend verzoek R. A., 5 maart 2019, vraag 15). U vermeldt uw geëindigde geloof evenmin wanneer u wordt gevraagd wat u vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst (Verklaring volgend verzoek R. A., 5 maart 2019, vraag 18). Nog verwijst u niet naar uw verloren geloof wanneer u wordt gevraagd of u nog andere elementen wenst aan te brengen met betrekking tot uw nieuwe verzoek om internationale bescherming (Verklaring volgend verzoek R. A., 5 maart 2019, vraag 19). Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u niet concreet aannemelijk maakt dat u, omwille van uw verloren geloof, bij terugkeer naar Afghanistan met redelijke graad van waarschijnlijkheid vervolgingsfeiten zou meemaken of een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Inzake uw vrees ten opzichte van Afghanistan geeft u aan dat u in Afghanistan niemand kent, het in Afghanistan oorlog is en dat de taliban overal in Afghanistan aan de macht zijn (Verklaring volgend verzoek R. A., 5 maart 2019, vragen 18, 20). Ook uw echtgenote geeft aan dat ze niemand in Afghanistan heeft, het niet veilig is in Afghanistan en dat er dagelijks onschuldige mensen worden gedood (Verklaring volgend verzoek At. A., 5 maart 2019, vraag 18). Ook verklaart uw echtgenote dat vrouwen in Afghanistan geen rechten hebben (Verklaring volgend verzoek At. A., 5 maart 2019, vraag 18). Voorts voegt uw vrouw hieraan toe dat ze ook voor jullie dochters de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan vreest (Verklaring volgend verzoek At. A., 5 maart 2019, vraag 21).

Dat u bij een terugkeer naar Afghanistan niet zal kunnen rekenen op een netwerk is niet aannemelijk. Uw verklaringen inzake uw eerste verzoek betreffende uw jarenlange verblijf in de stad Herat werden door het CGVS noch door de RvV betwist. Aan uw verklaringen in uw tweede verzoek – namelijk uw lange verblijf in Iran en slechts kortstondig ophoud in de stad Herat – werd op basis van verschillende argumenten geen geloof gehecht (cf. supra). Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat u daadwerkelijk over geen enkel(e) netwerk of connectie beschikt in de stad Herat.

Uw verklaringen dat het overal in Afghanistan oorlog is en dat de taliban overal in Afghanistan aan de macht zijn, zijn bovendien strijdig met de voor het CGVS beschikbare bronnen – waarvan een internetlink dan wel een kopie werd toegevoegd aan uw dossier (cf. infra). Daarbij volstaat een louter algemene verwijzing naar de veiligheidssituatie in Afghanistan en in Herat in het bijzonder niet om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U dient immers uw vrees voor vervolging duidelijk te personaliseren en te concretiseren.

De wel erg algemene verwijzing naar een gebrek aan rechten voor vrouwen in Afghanistan volstaat evenmin om aan te tonen dat u of uw echtgenote in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

De brief van uw advocaat vermeldt voorts de vraag om uw verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren. De brief verwijst naar uw gezondheidstoestand (cf. supra) en stelt dat noch Kaboel noch de stad Herat veilig zijn. Hiervoor verwijst uw advocaat naar twee rapporten van de UNHCR inzake het in Afghanistan – in het bijzonder Herat en Kaboel – algemeen voorkomend conflict; een document van Oxfam waarin wordt verwezen naar de kwetsbaarheid van teruggekeerde niet-begeleide minderjarigen, alleenstaande vrouwen en vrouwelijke gezinshoofden; een document van het Refugee Documentation Centre (RDC) inzake teruggekeerden in Kaboel en Herat; en een rapport van Amnesty International inzake naar Herat teruggekeerde alleenstaande teruggekeerde jongemannen en Hazara alsook het risico op ontvoering door criminele bendes. Hierbij dient te worden opgemerkt dat u niet van Hazara maar van Tadzjiekse etnie bent en dat het in uw dossier niet gaat om niet-begeleide minderjarigen, alleenstaande vrouwen, vrouwelijke gezinshoofden of alleenstaande jongemannen. Daarnaast wordt in de brief van uw advocaat enkel verwezen naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, in het bijzonder Kaboel en Herat. Op geen enkel moment wordt uw vrees voor vervolging duidelijk gepersonaliseerd en geconcretiseerd. Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, en meer bepaald in Herat, uw herkomststad, betwist het CGVS niet dat er veiligheidsincidenten plaatsvinden. De aard en het niveau van het geweld nopen echter niet tot de toekenning van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de gezondheidstoestand van uw gezin dient – in het licht van een terugkeer naar Afghanistan – te worden opgemerkt dat nergens uit de voorgelegde documenten blijkt dat u of uw echtgenote (te) kwetsbaar zijn om te kunnen terugkeren naar jullie geboorte- en herkomststad Herat. Daarbij dient te worden opgemerkt dat in het psychologisch attest van een klinisch psycholoog melding wordt gemaakt van een reeks traumatische gebeurtenissen in Afghanistan, terwijl u in uw huidige verzoek verklaart dat u als Afghaan bent geboren en opgegroeid in Mashad, Iran. Deze inconsistentie doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Betreffende uw kinderen stelt uw echtgenote dat zij Afghanistan nooit hebben gezien en dat zij voor uw kinderen het gebrek aan kansen op een goede toekomst en goed onderwijs vreest (Verklaring volgend verzoek At. A., 5 maart 2019, vraag 21). Betreffende toekomstkansen dient te worden vermeld dat dit een louter socio-economisch motief betreft dat niet ressorteert onder de Geneefse Vluchtelingenconventie, noch wijst op een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a, b of c van de Vreemdelingenwet. Inzake onderwijskansen blijkt uit de op het CGVS aanwezige informatie bovendien dat dat er heel veel scholen gevestigd zijn doorheen Afghanistan, in het bijzonder in de grote steden zoals Kaboel en Herat, zowel privé- en overheidsscholen als privé- en overheidsinstellingen van hoger onderwijs. De beste scholen en universiteiten, zowel publieke als privéinstellingen, bevinden zich voornamelijk in de grote steden. Er kan dan ook worden aangenomen dat u desgewenst in uw thuisstad Herat een passende onderwijsinstelling kan vinden. Hoe dan ook, een dergelijke verwijzing van algemene aard is echter op zich niet voldoende om aan te tonen dat u en/of uw kinderen nood hebben aan internationale bescherming. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zowel voor u persoonlijk als voor haar kinderen in concreto aan te tonen en u blijft desbetreffend in gebreke.

Nog geeft u aan dat uw oudste dochter goed Nederlands en Engels spreekt (Verklaring volgend verzoek R. A., 5 maart 2019, vraag 21). Hierbij dient te worden opgemerkt dat – betreffende scholing in België en kennis van de Nederlandse taal – het CGVS enkel bevoegd is bevoegd voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat het feit dat uw dochter tot nu toe goed geschoold is en de Engelse taal machtig is een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag. 1, 71-77 en 82-83, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In

deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering uw hele leven in Iran te hebben doorgebracht, en gezien uw vroegere, aannemelijk bevonden verklaringen over uw herkomst uit de stad Herat, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Herat te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 137-143, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 77-81, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Het geweldsniveau en de impact van het conflict in de stad Herat is verschillend van de rest van de provincie Herat. Herat stad wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een stad waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in

het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. Opstandelingen zijn er slechts in beperkte mate aanwezig zijn. Herat-stad staat onder de controle van de Afghaanse overheid. Het geweld dat er plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er aanslagen plaats gericht tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden. Herat-stad kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de stad bleek een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Herat in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de stad Herat een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u en uw echtgenote aanvoeren dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld in de stad Herat en hierbij verwijst naar het algemeen voorkomend geweld, de oorlog en de dood van onschuldige mensen op dagelijkse basis en de aanwezigheid van de taliban (Verklaring volgend verzoek R. A., 5 maart 2019, vragen 18, 20; Verklaring volgend verzoek At. A., 5 maart 2019, vraag 18) dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid dat tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

U haalt aan dat u in de stad Herat het risico loopt om slachtoffer te worden van het algemeen voorkomend geweld en de oorlog maar u kan deze vrees op geen enkel moment personaliseren. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, oordeelde het CGVS bovendien reeds in uw eerste verzoek dat er van u en uw familie redelijkerwijs verwacht kan worden dat u zich in uw thuisstad Herat vestigt. Hoewel deze beslissing door u werd betwist, trad de RvV het CGVS bij in haar argumentatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2 b) van de Vreemdelingenwet passen verzoekers de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op hun eigen situatie. Daarbij geven verzoekers aan bij een eventuele terugkeer te vrezende onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling, waarbij zij geen bescherming kunnen verkrijgen van de lokale autoriteiten omdat zij niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het gelijkheidsbeginsel *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissing en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

In wat zich aandient als een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers stellen vast dat er geen motivering is opgenomen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Zij benadrukken hierbij het principe van de "*sliding scale*" en menen dat zij hun persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk hebben gemaakt en hen aldus minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend.

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager laat verwerende partij op 6 september 2019 aan de Raad een aanvullende nota met volgende stukken geworden: het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation*" van december 2017, p. 1-68 en 137-143, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation - Update*" van mei 2018, p. 1-24 en 77-81, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation*" van juni 2019, p. 1-66 en 149-155 en het rapport "*EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Ter terechtzitting leggen verzoekers samen met een aanvullende nota nog volgende stukken over: een bewijs van miskraam in Iran (stuk 1), een kopie van de taskara van verzoekster (stuk 2), een kopie van de taskara van verzoeker (stuk 3), een kopie van de huwelijksakte van verzoekers (stuk 4), medische stukken uit België (stuk 5), een kopie van de geboorteakte van "*het kind*" (stuk 6), een kopie van de vluchtelingenkaart van verzoeker in Iran (stuk 7), een kopie van de werkvergunning van verzoeker in Iran (stuk 8), een kopie van het rijbewijs van verzoeker in Iran (stuk 9), de vluchtelingenkaart van verzoeker en van zijn vader in Iran (stuk 10), "*medische stukken*" (stuk 11), een brief aangaande het werk van verzoekers vader in Iran (stuk 12), foto's van verzoekers broer in Iran (stuk 13) en een brief van A. P. (stuk 14) (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissingen wordt vooreerst uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoekers de mogelijkheid werden geboden om de nodige elementen aan te

brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in de administratief dossiers, is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat het duidelijk is dat verzoeker géén dergelijke elementen kenbaar heeft gemaakt en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenmin bijzondere procedurele noden in zijn hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Ten aanzien van verzoeker werd in dit verband overwogen als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er vooreerst op worden gewezen dat een van de documenten het laboresultaat van een bloedonderzoek betreft. Het maakt geen gewag van uw mentale gezondheidstoestand en wijst er enkel op dat u een bloedonderzoek onderging. Inzake de – overigens nauwelijks leesbare – briefwisseling tussen twee artsen van Klinikum Bad Hersfeld (Duitsland) wordt door de behandelend arts geoordeeld dat u aan een aanpassingsstoornis lijdt. Hoe de behandelend arts tot deze diagnose is gekomen, blijkt niet uit de briefwisseling. Uit deze briefwisseling blijkt evenmin dat u belemmerd zou zijn om aan de procedure voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming deel te nemen. Voorts legt u twee brieven van het Regionaal Ziekenhuis Tienen gericht aan uw arts in het opvangcentrum Jodoigne neer. In de brieven wordt er gewag gemaakt van hoofdpijn, maagpijn, slapeloosheid, depressieve gevoelens en mogelijke epileptische aanvallen. Voorts blijkt uit de brieven dat u een klinisch neurologisch onderzoek en een MRI-scan onderging, beide bleken negatief. Voorts legt u een brief van een arts van het opvangcentrum Fedasil te Jodoigne neer. Deze brief maakt melding van psychosomatische stoornissen, slaapstoornissen, geheugenstoornissen, concentratieproblemen, stemmingsstoornissen en een algemene angststoornis. Voorts merkt de arts in kwestie op dat deze problemen uw deelname aan de aan de asielpcedure verbonden interviews kunnen verstoren en wordt de lezer verzocht om rekening te houden met uw attitudes en de interpretatie van uw gekozen woorden. Uit deze brief – overigens opgesteld door een arts en niet door een psycholoog of psychiater – blijkt echter niet hoe de bovengenoemde medische vaststellingen werden gedaan.

Nergens uit deze documenten blijkt echter welke elementen aan de basis van uw klachten zouden kunnen liggen, noch welke gebeurtenissen er precies tot uw lichamelijke en mentale ongemakken zouden hebben geleid. Evenmin kan uit deze documenten worden afgeleid dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Nog maken de documenten geen melding van diepgaand medisch onderzoek waaruit blijkt dat u niet in staat bent coherente en consistente verklaringen af te leggen. Verder blijkt ook uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in het kader van uw huidige, tweede volgend verzoek dat u in staat was om coherente verklaringen af te leggen. U geeft immers betekenisvolle antwoorden op de vragen die u gesteld worden (verklaring volgend verzoek, DVZ, 5 maart 2019).

Voorts legt uw advocaat een psychologisch attest voor van een klinisch psycholoog. Het voorgelegde attest maakt melding van een reeks (niet-gespecificeerde) traumatische gebeurtenissen in Afghanistan en België. Als gevolg hiervan lijdt u volgens de klinisch psycholoog aan een algemene angststoornis als gevolg van een ernstige depressie. Andere problemen die u ondervindt zijn een toestand van algemene angst, verlies van eetlust, negatieve gedachten, anhedonie, slaapproblemen, nachtmerries, concentratieproblemen, korte termijngeheugenproblemen, irrationele angsten, herbelevingen, suïcidale gedachten en een gebrek aan gevoel van veiligheid. In het attest wordt voorts opgemerkt dat u ondanks deze staat wel in staat bent coherente en lineaire verklaringen af te leggen. Uit dit attest blijkt dus evenmin dat u een bijzondere procedurele nood heeft die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Bovendien haalt u bij het indienen van uw derde verzoek om internationale bescherming zelf geen procedurele noden aan. Evenmin stelde de DVZ dergelijke noden vast in uw hoofdte (Vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’, DVZ, dd. 5 maart 2019).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. ”

Waar verzoekers in dit verband hekelen dat de commissaris-generaal oordeelt dat het niet duidelijk is op welke wijze de arts tot de in het medisch verslag van verzoeker gedane vaststellingen komt en in dit verband nog stellen dat *“het niet de bedoeling is dat een arts een attest opstelt waarin hij uitleg geeft over de wijze waarop hij tot de conclusie gekomen is.*

Een arts stelt een attest op met de diagnose die hij maakt. Het is geen verhandeling om de geraadpleegde bronnen te citeren en uitleg te geven over de werkwijze.”, merkt de Raad evenwel op dat het door verzoeker voorgelegde attest van 1 maart 2019 van de dokter van het opvangcentrum Fedasil te Jodoigne, alsook de briefwisseling tussen twee artsen van Klinikum Bad Hersfeld werden opgesteld met het oog op de asielpcedure en uit deze documenten allerminst kan blijken op grond waarvan de opstellers zich steunen om tot de conclusie te komen dat de door verzoeker uiteengezette klachten aanwezig zijn. Hoewel in het verslag van de arts van het opvangcentrum melding wordt gemaakt van het feit dat psychosomatische stoornissen, slaapstoornissen, geheugenstoornissen, concentratieproblemen, stemmingsstoornissen en een algemene angststoornis verzoekers deelname aan de asielpcedure verbonden interviews kunnen verstoren en verzocht wordt om rekening te houden met verzoekers attitudes en de interpretatie van de door hem gekozen woorden, dient erop gewezen dat de commissaris-generaal terecht overweegt dat uit verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van verzoekers huidig (tweede) volgend verzoek om internationale bescherming blijkt dat hij in staat was om coherente verklaringen af te leggen en betekenisvolle antwoorden te geven op de aan hem gestelde vragen (verklaring volgend verzoek R. A. d.d. 5 maart 2019, administratief dossier, stuk 9). Bijgevolg moet worden vastgesteld dat uit de door verzoeker voorgelegde attesten, in samenlezing met zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming, niet kan worden afgeleid dat zijn problematiek hem zou belemmeren in het uiteenzetten van zijn asielmotieven of hem er van zou weerhouden om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen.

Ten aanzien van verzoekster staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er vooreerst op worden gewezen dat een van de documenten het laboresultaat van een bloedonderzoek betreft. Het maakt geen gewag van uw mentale gezondheidstoestand en wijst er enkel op dat u een bloedonderzoek onderging.

Inzake de – overigens nauwelijks leesbare – briefwisseling tussen twee artsen van Klinikum Bad Hersfeld (Duitsland) wordt door de behandelend arts geoordeeld dat u aan een aanpassingsstoornis lijdt. Hoe de behandelend arts tot deze diagnose is gekomen, blijkt niet uit de briefwisseling. Voorts legt u twee brieven van het Regionaal Ziekenhuis Tienen gericht aan uw arts in het opvangcentrum Jodoigne neer. Deze brieven betreffen de opvolging van uw jongste dochter Asy. voor en na haar geboorte. Ook de brief van de Duitse vrouwenkliniek en geboortehulp – die u overigens twee keer neerlegt – betreft enkel de opvolging van uw zwangerschap van Asy.. Voorts legt u een brief van een arts van het opvangcentrum Fedasil te Jodoigne neer. Deze brief maakt melding van de geboorte van uw dochter op 26 september 2018 en geeft aan dat u niet in staat bent om twee dagen later uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) af te leggen. Nergens uit deze documenten kan worden afgeleid dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Verder blijkt ook uit uw verklaringen bij de DVZ in het kader van uw huidige, tweede volgend verzoek dat u in staat was om coherente verklaringen af te leggen. U geeft immers betekenisvolle antwoorden op de vragen die u gesteld werden (verklaring volgend verzoek, DVZ, 5 maart 2019).

Bovendien haalt u bij het indienen van uw derde verzoek om internationale bescherming zelf geen procedurele noden aan. Evenmin stelde de DVZ dergelijke noden vast in uw hoofde (Vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’, DVZ, dd. 5 maart 2019).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

In zoverre verzoekers in het verzoekschrift hekelen dat de commissaris-generaal heeft nagelaten rekening te houden met het feit dat verzoeker met zware psychologische problemen kampt en aanvoeren dat de commissaris-generaal de bijzondere procedurele noden tot een “decoratief begrip” maakt, dient erop gewezen dat uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal op uitvoerige wijze

heeft gemotiveerd waarom aan verzoekers geen specifieke steunmaatregelen werden verleend. Er werden derhalve terecht geen specifieke steunmaatregelen aan verzoekers verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten gerespecteerd worden en dat zij in de gegeven omstandigheden kunnen voldoen aan hun verplichtingen. Overigens dient benadrukt dat artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de beoordeling van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep.

2.4. Beoordeling

2.4.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoekers zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, en artikel 3 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag.

2.4.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, zij wel degelijk in de mogelijkheid zijn om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoekers kritiek uiten op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging ondernemen om deze te ontkrachten.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.4.3. Vooreerst dient erop gewezen dat de eerste verzoeken om internationale bescherming van verzoekers werden geweigerd omdat geen geloof werd gehecht aan de problemen die verzoekers zouden hebben gekend met de taliban ten gevolge van de werkzaamheden van verzoekers broer M.A. na diens vertrek uit Afghanistan. Deze beslissingen en beoordelingen werden bevestigd in 's Raads arresten nrs. 197 924 en 197 925 van 12 januari 2018. Verzoekers dienden hiertegen geen cassatieberoep in.

Verzoekers eerste volgende verzoeken om internationale bescherming, waarbij zij plots voorhielden dat verzoeker geboren en getogen was in Iran, in plaats van in de stad Herat, in de provincie Herat, Afghanistan, alsook dat verzoekster na haar huwelijk met verzoeker in Iran zou hebben verbleven, dat zij met hun gezin slechts eenmaal kortstondig in de lente van 2011 in Herat stad verbleven en zij Iran hebben verlaten omwille van de algemene situatie van Afgaanse vluchtelingen, door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in overweging werd genomen, daar er geen elementen voorhanden waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat zij voor erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire bescherming in aanmerking kwamen. Zo werd er immers geen geloof gehecht aan verzoekers bewering als zou hij als Afgaan zijn geboren en getogen in Mashad, Iran, noch aan het lang verblijf in Iran van verzoekers gezin. Bovendien verwezen verzoekers louter naar de algemene veiligheidssituatie als reden waarom zij niet naar Afghanistan zouden kunnen terugkeren, maar slaagden zij er niet in deze vrees te concretiseren. Verzoekers dienden geen beroep in tegen deze beslissingen.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke

elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.4.4. In het kader van onderhavig, tweede volgend verzoek om internationale bescherming, dient te worden vastgesteld dat verzoekers steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorig eerste volgend verzoek om internationale bescherming hebben uiteengezet, namelijk dat verzoeker als Afghaan geboren en getogen is in Mashad, Iran, er gehuwd is en hun dochter As. aldaar geboren zou zijn en dat zij omwille van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan er niet naar kunnen terugkeren. Verzoekers wijzen tevens op het feit dat verzoekers broer M. meer dan dertig jaar geleden voor de Afghaanse politie werkzaam was en zijn ganse familie hierdoor diende te vluchten naar Iran, alsook het feit dat M. in zijn eigen verzoek loog en na een conflict hierover besloot verzoekers' gezin niet langer onderdak te bieden. Daarnaast betogen verzoekers dat hun dochters in Iran zouden opgroeien als analfabeet en geen toekomst zullen hebben, alsook gediscrimineerd zullen worden omwille van hun Afghaanse origine, noch dat zij in Afghanistan een toekomst hebben omdat zij er niet zullen kunnen studeren en er niet veilig zullen zijn. Ook geeft verzoeker aan niet langer te geloven. Tot slot verwijzen verzoekers naar hun psychologische problemen en de stress die het gezin ervaart.

Ter ondersteuning van hun verzoek om internationale bescherming leggen verzoekers voorts nog volgende documenten voor: drie kopieën van verblijfsvergunningen van verzoekers vader, een kopie van een Iraanse werkvergunning van verzoekers vader, een kopie van een bladzijde uit het militair boekje van verzoekers vader, een origineel betalingsbewijs van het Iraanse ziekenhuis Imam Hadi, een origineel Iraans oogtestresultaat van verzoekers' dochter As., een origineel diploma van de kinderopvang van verzoekers' dochter As. in Iran, vijftientig originele foto's van verzoekers leven en familie in Iran, een USB-stick met foto's van verzoekers leven en familie in Iran, een video van een video van het trouwfeest van verzoekers neef, een video na de uithuiszetting door verzoekers broer in België, originele documenten uit België en Duitsland inzake verzoekers gezondheidstoestand, originele documenten uit België en Duitsland inzake de gezondheidstoestand van verzoekster en originele documenten inzake de geboorte van verzoekers' dochter Asy. in België.

2.4.4.1. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.4.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

Verzoekers brengen geen valabele argumenten aan die de pertinente en deugdelijke motieven van de bestreden beslissingen, die allen steun vinden in de administratieve dossiers, verklaren of weerleggen. Zij beperken zich hoofdzakelijk tot het poneren en herhalen van een vrees voor vervolging, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slagen de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.4.4.2.1. Immers, zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen vermogen verzoekers' verklaringen aangaande hun voorgehouden langdurig verblijf in Iran zoals zij deze hebben afgelegd in het kader van hun eerste volgend verzoek om internationale bescherming en de door hen zelfde documenten, meer bepaald de kopie van werkvergunning van verzoekers vader, een betalingsbewijs van het ziekenhuis, de bladzijde uit het militair boekje van verzoekers vader, een zwart-witfoto van verzoeker en zijn ouders, niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van hun vorige verzoeken om internationale bescherming op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van hun jarenlange verblijf als Afghaan in Iran. Vermits verzoekers geen beroep aantekenden tegen deze beslissingen, dienen zij immers als vaststaand te worden beschouwd.

Het louter volharden in het verzoekschrift in hun verklaringen aangaande verzoekers verblijf in Iran zoals zij deze hebben afgelegd in het kader van hun eerste volgend verzoek om internationale bescherming, kan hier dan ook geen ander licht werpen. In zoverre verzoekers in hun verzoekschrift nog verwijzen naar het arrest nr. 196 233 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 6 december 2017, dient vooreerst te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Verzoekers verduidelijken bovendien niet in welke mate de feitelijke omstandigheden die tot de genoemde zaak hebben geleid gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot hun verzoeken om internationale bescherming. In het aangehaalde arrest werd immers geoordeeld dat veel afstammelingen nooit in Afghanistan zijn geweest en aldus een gebrekkige kennis van Afghanistan kunnen tentoonspreiden en dat er in het voorliggende geval, op basis van een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel, moest worden vastgesteld dat verzoeksters hun langdurig verblijf in Iran als Afghaans vluchteling aannemelijk maakten, waarbij een onderzoek diende te worden verricht naar de mogelijke terugkeer van Afghaanse onderdanen naar Afghanistan die vele jaren in Iran hebben verbleven. Dit is in de onderhavig dossiers niet het geval nu uit de uitgebreide vaststellingen en overwegingen van hun voorgaande (tweede) verzoek om internationale bescherming blijkt dat verzoekers hun voorgehouden jarenlang verblijf in Iran niet aannemelijk maken. Ook werd geenszins geoordeeld dat verzoekers hun Afghaanse herkomst niet aannemelijk maken. Integendeel werd er geloof gehecht aan hun herkomst uit de stad Herat, provincie Herat in Afghanistan.

2.4.4.2.2. Daarnaast overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissingen nog op goede gronden dat verzoekers huidige verklaringen als zou zijn familie reeds 35 jaar in Iran wonen en zijn broer M.A. meer dan dertig jaar geleden bij de politie in Afghanistan werkzaam zijn geweest (verklaring volgend verzoek R. A. d.d. 5 maart 2019, administratief dossier, stuk 9, vragen 18), niet verzoenbaar is met de vaststelling dat M.A. op dat ogenblik slechts negen jaar zou zijn geweest en het bezwaarlijk geloofwaardig kan worden geacht dat zijn broer M.A. op die leeftijd bij de Afghaanse politie werkzaam zou zijn geweest en alleen in Afghanistan zou verblijven, terwijl de rest van zijn kerngezin zich in Iran zou hebben gevestigd. Bovendien betekent dit dat verzoekers gezin reeds vijf jaar voor de voorgehouden indiensttreding van zijn broer bij de Afghaanse politie naar Iran zou zijn gevlucht, terwijl hij deze werkzaamheden net aanmerkt als de reden voor hun vertrek naar Iran. Dit alles maakt dan ook dat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aangaande zijn voorgehouden jarenlang verblijf in Iran verder wordt ondermijnd.

In zoverre verzoekers aanvoeren dat leeftijd een relatief begrip is in Afghanistan, beperken zij zich in wezen tot het poneren van een blote bewering die overigens geen afbreuk kan doen aan de incoherente en ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker betreffende de tijdsperiode waarin zijn broer M.A. bij de politie in Afghanistan zou zijn beginnen werken, die hij situeert na het vertrek van zijn gezin naar Iran – hetwelk verzoeker nochtans toeschrijft aan de voorgehouden problemen ten gevolge van de werkzaamheden van zijn broer. Verzoekers kunnen bovendien niet gevolgd worden waar zij aanvoeren dat de commissaris-generaal “*een punt*” maakt over de functie van verzoekers broer, nu hier met geen woord over gerept wordt in de bestreden beslissingen.

2.4.4.2.3. Ook de nieuwe door verzoekers voorgelegde documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent hun voorgehouden jarenlange verblijf in Iran te herstellen. Dienaangaande wordt -in tegenstelling tot wat verzoekers in hun verzoekschrift lijken te betogen- uitvoerig in de bestreden beslissingen gemotiveerd als volgt:

“(…) U legt drie kopieën neer van verblijfskaarten van uw vader. Inzake deze kopieën moet worden vastgesteld dat de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van het stuk bijzonder relatief en is het op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Hoe dan ook zouden deze documenten enkel een begin van bewijs kunnen leveren van uw vaders verblijfplaatsen, en niet van de uwe.

De door u voorgelegde foto's en video's van uzelf met vrienden en familie bij diverse gelegenheden wijzen er voorts op geen enkele manier op dat u bent geboren en getogen in Iran. Er dient immers te

worden opgemerkt dat dergelijk beeldmateriaal in het algemeen in scène kan worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar is in tijd en ruimte. Ze herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband dus geenszins.

Betreffende het oogtestresultaat en het diploma van de kinderopvang dient te worden opgemerkt dat uw kortstondig verblijf in Iran vanaf de zomer van 2011 zoals door u vermeld in uw eerste verzoek door het CGVS noch door de RvV werd betwijfeld tijdens de behandeling van (het beroep van) uw eerste verzoek."

Waar verzoekers betogen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om bij de Duitse autoriteiten stukken op te vragen en in de beslissing te betrekken, dient te worden benadrukt dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen.

Verzoekers stellen vervolgens dat zij contact zullen opnemen met UNHCR teneinde de kopieën van verblijfskaarten van verzoekers vader te bevestigen. Er dient echter op gewezen dat zij tot op heden nalaten om de originele verblijfskaarten, dan wel een bevestiging van UNHCR in dit verband voor te leggen.

In zoverre in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat niet valt in te zien dat als de commissaris-generaal erkent dat dergelijke verblijfskaarten een begin van bewijs van het verblijf van verzoekers vader in Iran kunnen leveren, maar anderzijds hieruit niet afleidt dat het logisch is dat verzoeker ook in Iran heeft gewoond, dient erop gewezen dat de verblijfskaarten – daargelaten de vaststelling dat het slechts kopieën betreffen – dateren van respectievelijk 21 maart 1984, 29 april 2004 en 11 maart 2007 en dus ook in hoofde van verzoekers vader geen ononderbroken verblijf in Iran kunnen aantonen. Hoe dan ook overweegt de commissaris-generaal terecht dat zelfs zo geloof zou worden gehecht aan het verblijf van verzoekers vader in Iran, dit niet betekent dat verzoeker geboren en getogen is in Iran en er zijn ganse leven – behoudens een korte periode in 2011 – heeft verbleven.

2.4.4.2.4. Verzoeker voert tevens aan dat hij omwille van het "verlies van zijn geloof" een risico loopt om vervolgd te worden. In dit verband benadrukt hij in het verzoekschrift dat Afghanistan een islamitisch land is waarbij men verschillende keren per dag moet bidden omdat men anders snel in de negatieve aandacht kan komen van familie en vrienden. De Raad stelt echter samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker dit verloren geloof niet heeft vermeld wanneer hem in het kader van zijn huidige verzoek om internationale bescherming wordt gevraagd naar nieuwe elementen waarop hij internationale bescherming aanvraagt (verklaring volgend verzoek R. A. d.d. 5 maart 2019, administratief dossier, stuk 9, vraag 15). Ook laat verzoeker dit verlies van geloof volledig onvermeld wanneer hem wordt gevraagd wat hij vreest bij een terugkeer naar zijn land van herkomst (verklaring volgend verzoek R. A. d.d. 5 maart 2019, administratief dossier, stuk 9, vraag 18). Tot slot geeft verzoeker dit aspect evenmin aan wanneer hem wordt gevraagd of hij nog andere elementen wil aanbrengen in het kader van zijn nieuw verzoek om internationale bescherming (verklaring volgend verzoek R. A. d.d. 5 maart 2019, administratief dossier, stuk 9, vraag 19). Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij alle relevante feiten naar voor brengt om de aanvraag te ondersteunen. *In casu* blijkt duidelijk dat verzoeker meermaals de gelegenheid kreeg om alle aspecten van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming toe te lichten, doch hij zijn verloren geloof daarbij niet aanhaalde. Dit alles ondermijnt de door verzoeker geschetste vrees voor vervolging, minstens de ernst daarvan.

2.4.4.2.5. In zoverre verzoekers wijzen op de gezondheidstoestand van hun gezin en benadrukken dat verzoeker zware psychologische problemen kent waardoor hij van mening is dat hij zijn gezin niet zal kunnen onderhouden, overweegt de commissaris-generaal nog op goede gronden als volgt:

"Betreffende de gezondheidstoestand van uw gezin dient – in het licht van een terugkeer naar Afghanistan – te worden opgemerkt dat nergens uit de voorgelegde documenten blijkt dat u of uw echtgenote (te) kwetsbaar zijn om te kunnen terugkeren naar jullie geboorte- en herkomststad Herat. Daarbij dient te worden opgemerkt dat in het psychologisch attest van een klinisch psycholoog melding wordt gemaakt van een reeks traumatische gebeurtenissen in Afghanistan, terwijl u in uw huidige verzoek verklaart dat u als Afghaan bent geboren en opgegroeid in Mashad, Iran. Deze inconsistentie doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen."

Ten overvloede dient erop gewezen dat de psycho-medische toestand van verzoekers op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag zoals vermeld in

artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoekers dienen zich voor de beoordeling van hun medische problematiek te richten tot de tot de daartoe geëigende procedure, *in casu* een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.4.4.2.6. Met het louter volharden dat verzoekers voor de veiligheid van hun kinderen vrezen omdat zij Afghanistan nooit gezien hebben, brengen zij allerm minst een valabel argument aan om de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, waar dienaangaande staat te lezen als volgt:

“Betreffende uw kinderen stelt uw echtgenote dat zij Afghanistan nooit hebben gezien en dat zij voor uw kinderen

het gebrek aan kansen op een goede toekomst en goed onderwijs vreest (Verklaring volgend verzoek Aty. A, 5 maart 2019, vraag 21). Betreffende toekomstkansen dient te worden vermeld dat dit een louter socio-economisch motief betreft dat niet ressorteert onder de Geneefse Vluchtelingenconventie, noch wijst op een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a, b of c van de Vreemdelingenwet. Inzake onderwijskansen blijkt uit de op het CGVS aanwezige informatie bovendien dat dat er heel veel scholen gevestigd zijn doorheen Afghanistan, in het bijzonder in de grote steden zoals Kaboel en Herat, zowel privé- en overheidsscholen als privé- en overheidsinstellingen van hoger onderwijs. De beste scholen en universiteiten, zowel publieke als privéinstellingen, bevinden zich voornamelijk in de grote steden. Er kan dan ook worden aangenomen dat u desgewenst in uw thuisstad Herat een passende onderwijsinstelling kan vinden. Hoe dan ook, een dergelijke verwijzing van algemene aard is echter op zich niet voldoende om aan te tonen dat u en/of uw kinderen nood hebben aan internationale bescherming. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zowel voor u persoonlijk als voor haar kinderen in concreto aan te tonen en u blijft desbetreffend in gebreke.”

Met het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, slagen verzoekers er allerm minst in om de voormelde pertinente motieven, waaruit blijkt dat rekening werd gehouden met de onderwijskansen van de kinderen van verzoekers, te verklaren of te weerleggen.

In zoverre verzoekers in dit verband nog wijzen op het belang van het kind en verwijzen naar artikel 3 van het VN-Verdrag voor de Rechten van het Kind, verwijst de Raad naar het advies van de Raad van State bij het wetsontwerp houdende goedkeuring van het VN-Verdrag voor de Rechten van het Kind en besluit dat de bepalingen van artikel 3 van het VN-Verdrag voor de Rechten van het Kind, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd, zodat verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het VN-Verdrag voor de Rechten van het Kind niet dienstig kunnen inroepen.

Voorts merkt de Raad op dat de algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Vluchtelingenverdrag duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.4.4.2.7. In zoverre verzoekers nog aanvoeren dat het Commissariaat-generaal geen rekening heeft gehouden met hun profiel, laten zij na *in concreto* aan te tonen wat dit profiel precies inhoudt, evenals waar, wanneer of op welke wijze het Commissariaat-generaal volgens hen geen rekening zou hebben gehouden met dit bewuste profiel.

2.4.4.2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat: (i) het conflict dat verzoeker omschrijft met zijn broer M., waarop deze verzoekers gezin niet langer onderdak wilde bieden, geen verband houdt met enige vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade; (ii) verzoekers hun vrees ten opzichte van Afghanistan niet aannemelijk maken nu (1) gelet op hun geloofwaardig bevonden verklaringen in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming over hun jarenlange verblijf in de stad Herat, niet geconcludeerd kan worden dat zij over geen enkel netwerk of connectie beschikken in de stad Herat, (2) een algemene verwijzing naar de veiligheidssituatie in Afghanistan en in Herat in het bijzonder niet volstaat, nu zij deze vrees voor vervolging moeten personaliseren en

concretiseren, (3) een algemene verwijzing naar een gebrek aan rechten voor vrouwen in Afghanistan evenmin volstaat en (4) de brief van verzoekers' advocaat evenmin van die aard is dat deze de appreciatie van hun tweede volgend verzoek om internationale bescherming in positieve zin kan ombuigen, zoals wordt toegelicht. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die bijdragen aan het besluit dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.4.4.3. De door verzoekers ter terechtzitting voorgelegde documenten (rechtsplegingsdossier, stuk 11) zijn evenmin van aard om de appreciatie van hun volgend verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen.

Aangaande de documenten uit Duitsland moet worden vastgesteld dat dit een verzoekschrift omvat van de Duitse advocaat van verzoekers teneinde de schorsing van de uitwijzing naar België, in het kader van de Dublinprocedure, te vragen. De Raad merkt evenwel op dat dit stuk dateert van 27 juni 2018 en verzoekers inmiddels opnieuw in België een (volgend) verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Bovendien heeft dit document geen betrekking op de voorliggende vraag om internationale bescherming van verzoekers. De aan het document gevoegde verklaringen van verzoeker betreffen eigen notities van verzoeker en vertonen - daargelaten de vaststelling dat zij grotendeels betrekking hebben op het verloop van hun asielprocedure in België en hun vraag om niet naar België te worden overgedragen - aldus een gesolliciteerd karakter en hebben derhalve geen objectieve bewijswaarde.

Wat betreft de in de inventaris aangestipte kopieën van "*Taskira van verzoekster*" en "*taskira van verzoeker*" dient te worden vastgesteld dat zij - daargelaten de vaststelling dat schijnbaar enkel de kopieën van verzoekers taskara werden voorgelegd ter terechtzitting op 11 september 2019 - reeds in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming werden voorgelegd (zie administratief dossier 1^e verzoeken om internationale bescherming, map 'Documenten') en dat deze stukken bovendien hebben bijgedragen aan het besluit van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arresten nrs. 197 924 en 197 925 van 12 januari 2018 dat geloof kan worden gehecht aan de herkomst van verzoekende partijen uit de stad Herat. Dezelfde overwegingen gaan op met betrekking tot de kopie van huwelijksakte van verzoekers, dewelke verzoekers in origineel reeds voorlegden in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming. Ook de medische documenten, benoemd als "*Medische stukken in België*" aangaande verzoeksters ziekenhuisopname in het H.-Hartziekenhuis te Lier in oktober 2015, de onderzoeken op 12 april 2016 en 23 mei 2016 en de diverse bloedonderzoeken in 2015 en 2016, werden reeds in het kader van hun eerste verzoeken om internationale bescherming voorgelegd en beoordeeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers in het kader van hun tweede verzoek om internationale bescherming de medische documenten uit Iran, het geboortebewijs van hun dochter As., de verblijfsvergunningen van verzoeker, de werkvergunning van verzoeker en de verblijfsvergunning en werkvergunning van verzoekers vader reeds hebben voorgelegd en de commissaris-generaal dienaangaande oordeelde dat deze stukken niet van die aard waren om de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming in positieve zin om te buigen, welke beoordeling als vaststaand dient te worden beschouwd.

De stukken die in de inventaris van de aanvullende nota worden benoemd als "*een kopie van het rijbewijs van verzoeker in Iran*" en de "*brief over de werk van zijn vader in Iran*" zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorzien in artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud daarvan en deze stukken bijgevolg niet in overweging kunnen worden genomen.

De medische stukken betreffende verzoeksters ziekenhuisopname op 27 augustus 2019 op de dienst heelkunde in het RZ Tienen omwille van een "*probleem van supra-umbilicale breuk*" en het attest van Fedasil van 30 augustus 2019 waarin staat opgelijst welke (psycho-)medische hulp verzoekers, alsook hun kinderen krijgen en waarin staat te lezen dat verzoekers hun mentaal evenwicht en ontplooiing onder druk staat door hun onzekere toekomst, hun langdurig verblijf in het onthaalcentrum en hun beperkte toegang tot werk en autonome activiteiten, zijn niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers. Uit de door verzoekers voorgelegde medische verslagen blijkt allerminst dat de daarin vastgestelde problematiek

hen zou belemmeren in het uiteenzetten van hun vluchtmotieven of hen ervan zou weerhouden om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen, noch kan hieruit blijken dat dit het resultaat is van de vermeende vervolgingsfeiten in hun land van herkomst. Overigens wijst de Raad er nog op dat (psycho-)medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verzoekers dienen zich voor de beoordeling van hun medische problematiek te richten tot de tot de daartoe geëigende procedure, *in casu* een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de in de inventaris van de aanvullende nota aangemerkte “foto’s van verzoekers broer in Iran” merkt de Raad op dat - daargelaten de vaststelling dat één van de foto’s schijnbaar de dochter van verzoekers lijkt af te beelden en dus niet verzoekers broer - foto’s alleen al door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden geen enkele garantie bieden wat betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Deze foto’s bevatten derhalve geen enkele objectieve aanwijzing voor de aanwezigheid van verzoekers broer in Iran, laat staan dat zij het voorgehouden jarenlang verblijf van verzoekers en het feit dat verzoeker geboren zou zijn in Iran zouden kunnen aantonen.

Aangaande de “brief van de kerk” van A. P. van 1 september 2019 dient erop gewezen dat verzoeker nooit eerder melding heeft gemaakt van kerkelijke bezoeken en hoger is komen vast te staan dat hij zijn “verlies van geloof” niet aanhaalde als een aspect in het kader van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming, ondanks het feit dat hij hiertoe meermaals de gelegenheid kreeg. Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker *a posteriori* dit gegeven aanbrengt.

De voormelde stukken kunnen dan ook allerm minst als nieuwe elementen worden beschouwd die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2.4.4.4. Waar verzoekers aanvoeren dat de commissaris-generaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissingen worden genomen in overeenstemming met artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet waarbij de commissaris-generaal bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. De door verzoekers aangebrachte nieuwe elementen werden in het licht van beide artikelen onderzocht. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Hoe dan ook dient erop gewezen dat in de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9) uitvoerig gemotiveerd wordt waarom verzoekers zich kunnen vestigen in de stad Herat. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan houdt het CGVS rekening met het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019.

Verweerder merkt hierbij op dat nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde

incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren

zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partijen, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partijen afkomstig is. Gezien hun verklaringen met betrekking tot hun herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Herat te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Het geweldsniveau en de impact van het conflict in de stad Herat is verschillend van de rest van de provincie Herat. Herat stad wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een stad waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. Opstandelingen zijn er slechts in beperkte mate aanwezig zijn. Herat-stad staat onder de controle van de Afghaanse overheid. Het geweld dat er plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Er vinden in de stad aanslagen plaats gericht tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden. ISKP voerde ook enkele aanslagen uit gericht tegen sjiitische doelwitten. Herat-stad kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de stad bleek een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Ten slotte kan met de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen nog worden opgemerkt dat verzoekers geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Met het louter betwisten van dit besluit, het citeren uit diverse rapporten en het betoog dat niemand nog veilig is in Herat, noch in enige andere grote stad, tonen verzoekers niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoekers aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse is gesteund.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat mensen in Herat honger lijden en in het verzoekschrift nog staat te lezen: *"Verzoeker is geen alleenstaande persoon om in een hotel te werken en te overnachten. Verzoeker heeft een gezin. Verzoeker weet niet of hij eerst zichzelf onderhouden of zijn gezin. Verzoeker weet niet of hij eerst werken om brood te verdienen, zijn medische kosten betalen of eerst werken om de huur te betalen.*

Verzoeker weet niet of hij eerst moet werken om brood te verdienen of de schoolkosten van zijn kinderen te betalen.

Verweerster heeft deze menselijke aspecten van dit dossier totaal over het hoofd gezien. (...)", wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T./Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In de dossiers van verzoekers zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hun hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoekers bij terugkeer naar Afghanistan zullen worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hen onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren.

In zoverre verzoekers nog aanvoeren dat er geen toepassing gemaakt mag worden van een intern vestigingsalternatief naar Herat, dient erop gewezen dat *in casu* geen toepassing werd gemaakt van een intern vestigingsalternatief, doch wel werd vastgesteld dat verzoekers op basis van verzoeker zijn vroegere, aannemelijk bevonden verklaringen over zijn herkomst uit de stad Herat, zich terug in deze stad kunnen vestigen.

2.4.5. De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijk gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift geen elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in hun land van herkomst.

2.4.6. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengen verzoekers geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekers terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.4.7. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER